

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. V. K.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/5, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 2, Olšanská 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2020, č. j. 17 A 217/2019-31,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 2. 2019, č. j. KRPK-91615-45/ČJ-2018-190022, byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň stanovena doba k vycestování 60 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019, č. j. CPR-12609-4/ČJ-2019-930310-V248, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud předeslal, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců nutno posoudit přiměřenost tohoto rozhodnutí

z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Platí však, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání tohoto rozhodnutí proto bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.

[3] Mezi žalovanou a žalobcem není sporu o to, zda správní orgány byly povinny zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí. Žaloba spočívala v zásadě na jediném žalobním bodu, a to námitce nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí pro nedostatek (skutkových) důvodů; žalobce správním orgánům vytýkal, že neposoudily přiměřenost rozhodnutí z hledisek relevantních pro žalobcův rodinný život. Této námitce krajský soud nepřisvědčil. Uvedl, že žalobce především nikterak nezpochybnil správnost skutkových zjištění týkajících se jeho rodinného života; k podkladům pro vydání rozhodnutí se nevyjádřil. Přiměřenost rozhodnutí hodnotil správní orgán I. stupně s odkazem na výše zmiňovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu stručně na str. 5 svého rozhodnutí, žalovaná pak na str. 4, 5 a 7 napadeného rozhodnutí. Z hlediska jednotlivých kritérií přiměřenosti žalobce konkrétní výhrady – nad rámec prosté citace judikatury Nejvyššího správního soudu – k posouzení žalované neměl.

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že žalovaná dospěla k závěru, že pobyt žalobce na území ČR nepředstavuje žádné nebezpečí. Žalobce pozbyl povolení k pobytu z důvodu spáchání závažné trestné činnosti spočívající v obchodu s drogami. Přestože byl varován trestem uloženým mu Zemským soudem v Lipsku, správním zákazem vstupu na území Spolkové republiky Německo, i zrušením oprávnění k pobytu na území ČR, úmyslně neuposlechl výjezdni příkaz s tím, že svůj pobyt vyřeší po uplynutí lhůty k vycestování. Tím opakovaně prokázal nechuť řídit se pravidly pro pobyt na území států, jichž není občanem. Co se týče tvrzené nenapravitelnosti důsledků zásahu do rodinného života, ze správního spisu plyne, že manželka žalobce je schopna rodinu finančně zabezpečit (vlastní prací a s pomocí známých), nejmladším dítětem žalobce byla v době rozhodnutí téměř sedmnáctiletá dcera a obě ženy se obešly bez přítomnosti žalobce po dobu výkonu jeho trestu. Žalobci pak napadené rozhodnutí právně nebrání v návratu na území státu. Není tedy zřejmé, v čem je zásah *nenapravitelný*, tím méně, v čem spočívá *naprostá nezbytnost* přítomnosti žalobce na území ČR.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je namítán také kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívající v tom, že krajský soud aproboval rozhodnutí žalované, které je nepřezkoumatelné a neopírá se o řádně zjištěný skutkový stav. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem, a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, č. 161/2004 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>).

[6] Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný. Namítá, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav věci, nevypořádaly se s jeho

pokračování

námítkami a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele, jeho manželky a dětí, čímž porušily čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), čl. 3 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), i čl. 1 odst. 2 a čl. 10 Ústavy, a Listinu základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Správní orgány obou stupňů porušily také další zásady správního řízení, nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodnily svá rozhodnutí a postupovaly přepjatě formalisticky, protože pouze formálně shrnuly skutečnosti, které jim byly známy. Závěry, které z toho vyvodily, však neodpovídají skutečnosti; materiálně tedy skutkový stav nezkoumaly. Konkrétně stěžovatel správním orgánům vytýká, že ačkoli věděly o existenci stěžovatelovy manželky a jeho dvou nezletilých dětí, pouze mu formálně sdělily, že povinnost opustit území pro něj nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Tato pochybení pak přenesl do svého rozhodnutí i krajský soud, neboť závěry správních orgánů aproboval.

[7] Správní orgány a krajský soud zatížily svá rozhodnutí nezákonností, neboť nezkoumaly přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců; v této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29.

[8] Stěžovatel také namítá, že krajský soud posuzoval jinou otázku, než tu, kterou stěžovatel v žalobě nastolil. Ve věci není spor o to, zda přiměřenost byla formálně posouzena, ale o to, zda provedené hodnocení odpovídá nárokům, které na ně kladou právní předpisy. Stěžovatel zpochybňoval dostatečnost vyhodnocení zjištěných skutečností, na základě něhož správní orgány hodnotily přiměřenost rozhodnutí. Pokud tedy krajský soud zkoumal, zda správní orgány provedly úvahu nad přiměřeností, mívá se jeho odůvodnění s obsahem žaloby; stěžovatel totiž v žalobě namítal bezdůvodné nezohlednění skutečností týkajících se jeho rodinných vazeb v ČR a s tím související nesprávné vyhodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Pokud by správní orgány i krajský soud správně (materiálně) zkoumaly přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele, zjistily by, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je z tohoto hlediska nepřiměřené.

[9] Z hlediska rodinných vazeb považuje stěžovatel za stěžejní, že na území ČR byl celkem třikrát ženatý a z těchto manželství má celkem 5 dětí. Z posledního manželství s paní N. H. T. má dvě dcery (V. B. N., nar. X, a V. N. V., nar. X). Jeho dcery i manželka mají na území ČR trvalý pobyt a jsou na stěžovatele velmi citově vázány; stěžovatel se o dcery osobně stará. Nuceným vycestováním se rodina stěžovatele buď rozdělí, nebo bude muset přesídlit do Vietnamu. Obě varianty s sebou přitom nesou vznik újmy na straně stěžovatele i ostatních rodinných příslušníků; k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, podle nichž je nutné přiměřenost dopadů rozhodnutí zkoumat i ve vztahu k rodinným příslušníkům žadatele. Tomuto požadavku však správní orgány nedostály, ačkoli k tomu byly povinny *ex officio*; tato pochybení následně aproboval krajský soud. Rodina stěžovatele přitom již jednou musela čelit rozdělení v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody v Německu; vycestování stěžovatele do Vietnamu by proto mohlo znamenat konec rodinného života. Přesídlení celé rodiny do Vietnamu by pro její členy představovalo drastické vytržení z prostředí, v němž jsou všichni integrováni. Nezletilá dcera v ČR navštěvuje obchodní akademii a nemluví dobře vietnamsky. Pro stěžovatele by

také bylo obtížné zajistit si v zemi původu práci, v důsledku toho by rodina čelila hmotné nouzi.

[10] Úvahu, že pokud stěžovatel již jedno odloučení od rodiny kvůli výkonu trestu absolvoval, jistě se jeho rodina vypořádá i s odloučením v důsledku zrušení trvalého pobytu, stěžovatel odmítá, neboť druhé rozdělení rodiny by pro rodinné vztahy mohlo být již konečné. O integraci stěžovatele a pevnosti jeho rodinných vazeb zároveň nijak nevypovídá skutečnost, že byl ve výkonu trestu v Německu; stěžovatel byl po vykonání 2/3 trestu propuštěn, neboť svým příkladným chováním osvědčil svoji nápravu. Tyto okolnosti správní orgány i krajský soud zcela přehlíží.

[11] Stěžovatel také poukázal na problematickou situaci týkající se získávání pobytových oprávnění a zaměstnaneckých karet na zastupitelském úřadu ve Vietnamu. Z toho dovozuje, že šance na opětovné sloučení s jeho rodinou jsou velmi limitované.

[12] Závěrem stěžovatel dodal, že s výše uvedenými námitkami se správní orgány ani krajský soud nevypořádaly, z toho důvodu jsou napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelné.

[13] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaná ztotožnila s názorem krajského soudu a odkázala na své vyjádření k žalobě.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[17] Z hlediska posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozsudku považuje Nejvyšší správní soud za nutné poukázat na fakt, že stěžovatel žalobu formuloval nadměru obecně. Správním orgánům, stejně jako nyní v kasační stížnosti (viz bod [6] výše), vytýkal porušení

pokračování

zásad správního řízení, závazků vyplývajících z mezinárodních smluv a nedostatečné zjištění skutkového stavu. Nesouhlasil s jejich závěrem, že vycestováním do Vietnamu nebude nepřiměřeně zasažen jeho rodinný život, namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k němu i ostatním rodinným příslušníkům. V žalobě ovšem chybí jakákoli zmínka o podrobnostech rodinného života stěžovatele, který stěžovatel vyličil teprve v kasační stížnosti (viz bod [9] výše); absentuje v ní tedy argumentace, která by tvrzená pochybení správních orgánů ilustrovala na konkrétních okolnostech stěžovatelova případu. Judikatura kasačního soudu se přitom ustálila na obecném závěru, že pokud účastník řízení vznáší námitky toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti (viz například rozsudky ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, či ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 As 127/2018-42). Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích takto (obecně) uplatněných žalobních námitek.

[18] K námitce neposouzení, respektive nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, se krajský soud vyjádřil na str. 3 v bodech 11. až 12., kde konstatoval, že správní orgán I. stupně i žalovaná se přiměřeností dopadů svých rozhodnutí do stěžovatelova rodinného života zabývaly a odkázal na konkrétní pasáže jejich rozhodnutí. Dále zdůraznil, že stěžovatel na skutková zjištění správních orgánů, že na území ČR má manželku a nezletilou dceru, s nimiž žije ve společné domácnosti, nikterak dále nereagoval, a to ani ve správním řízení ani v žalobě. Žaloba neobsahuje v tomto směru konkrétní skutková tvrzení (viz bod 11. *in fine* napadeného rozsudku). Co se týče intenzity zásahu do rodinného života stěžovatele, krajský soud poznamenal, že po dobu výkonu trestu se jeho manželka i dcera musely obejít bez jeho přítomnosti; manželka přitom byla a je schopná rodinu finančně zabezpečit sama. Krom toho stěžovateli není napadeným rozhodnutím zakázán vstup na území ČR, jako je tomu u správního vyhoštění. Krajský soud v této souvislosti také poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35, z něhož se podává, že rozhodnutí o povinnosti opustit území bude shledáno nepřiměřeným jen ve zcela výjimečných situacích, které s sebou nesou naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Ze značně nekonkrétní žalobní argumentace ovšem krajskému soudu nebylo zřejmé, v čem by měl být zásah do stěžovatelova rodinného života *nenapravitelný* a v čem má spočívat *naprostá nezbytnost* jeho přítomnosti na území ČR.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Z porovnání obsahu žaloby a odůvodnění rozsudku krajského soudu vyplývá, že se krajský soud [v mezích jejich (ne)konkrétnosti] zabýval všemi body žaloby a ke všem zaujal stanovisko. Není tedy ani pravdou, že se nezabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí, ani že dezinterpretoval stěžovatelovy žalobní námitky. Jak již bylo výše uvedeno, krajský soud se jednak vyjádřil k tomu, zda správní orgány obou stupňů posoudily dopad jejich rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života (a shledal, že tomu tak bylo), jednak hodnotil, zda jsou jejich úvahy přezkoumatelné a opírají se o řádně zjištěný skutkový stav, přičemž s jejich závěry se ztotožnil. Neopomněl přitom zohlednit také stěžovatelovy rodinné vazby, jakkoli je stěžovatel v žalobě blíže nespecifikoval. To, že krajský soud vyhodnotil zjištěné

skutečnosti jinak, než si stěžovatel představoval, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, opírající se o řádně zjištěný skutkový stav a dostatek důvodů. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[20] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýkal, že převzal závěry správních orgánů týkající se přiměřenosti zásahu do jeho rodinného života, čímž v podstatě „posvětil“ pochybení ve zjišťování a hodnocení skutkového stavu, kterých se dopustily [kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V této souvislosti je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře zastává názor, že „[u]vedení *konkrétních stížných námitek* [...] *nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (viz rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Obecně vzato „*stěžovateli nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)*“ (rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40).

[21] Tímto směrem ovšem zmíněná kasační argumentace vedena není. Stěžovatel totiž, stejně jako v žalobě, namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, porušení zásad správního řízení, přepjatý formalismus spočívající v absenci řádného posouzení přiměřenosti tohoto rozhodnutí, jakož i porušení mezinárodních závazků. Těmito výtkami ovšem jen parafrázuje obdobné žalobní námítky, přičemž nově jen připisuje pochybení, kterého se měla dopustit žalovaná, také krajskému soudu. Lze tedy konstatovat, že kasační argumentace směřuje *de facto* pouze proti závěrům žalované, neboť kopíruje (krajským soudem přezkoumatelně vypořádanou) argumentaci žalobní. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 106/2006-58, tak stěžovatelem uplatněné námítky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námítky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřípustnost, a omezil se tak jen na posouzení přezkoumatelnosti závěrů krajského soudu o těchto otázkách, a to s výsledkem výše konstatovaným.

[22] Nad rámec výše uvedeného, lze dodat, že podle konstantní judikatury tohoto soudu platí, že i v řízení o správním vyhoštění, respektive o povinnosti opustit území, jakožto řízení vedeném z moci úřední, je cizinec povinen tvrdit konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Jakkoli správní orgány nesou odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí (§ 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu) nelze po nich požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch porušení práva na soukromý a rodinný život, neboť je to především tento cizinec, kdo disponuje

pokračování

relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylicít, proč by mělo jeho právo na respektování soukromého a rodinného života převážet nad jinými zájmy a hledisky (srov. rozsudky ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21 či ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). V nyní projednávané věci měly správní orgány k dispozici pouze informace, které jim sdělili stěžovatel, jeho manželka a nezletilá dcera při výslechu. Stěžovatel se následně nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, ačkoli tento záměr avizoval v reakci na výzvu správního orgánu I. stupně (viz protokol o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 16. 1. 2019, č. j. KRPK-91615-43/ČJ-2018-190022). V podaném odvolání (ani žalobě) stěžovatel na žádné konkrétní okolnosti svého rodinného života neupozorňoval. Vytýká-li tedy správním orgánům (potažmo krajskému soudu), nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, respektive nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na jeho rodinný život, nezbyvá než konstatovat, že správní orgány (ani krajský soud) nemohly zohlednit jiné okolnosti, než ty, které od stěžovatele a jeho rodinných příslušníků získaly; tato zjištění přitom pro elementární úvahu o dané otázce postačovala. Pokud z nich vyvodily opačné závěry stran přiměřenosti zásahu do jeho rodinného života, nelze jejich rozhodnutí jen z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelná.

[23] V další části kasační stížnosti stěžovatel podrobně popsal své rodinné vazby na území ČR a vylicil, jaké konkrétní dopady by pro něj a jeho rodinu mělo respektování uložené povinnosti vycestovat do země původu. Tato kasační argumentace ovšem nemá svůj předobraz v konkrétní řádně a včas uplatněné žalobní námitce (viz bod [17] výše), Nejvyšší správní soud ji tedy vyhodnotil jako námitku novou, a proto nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[24] Ze stejných důvodů se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat ani námitkami týkajícími se okolností získávání pobytových oprávnění na zastupitelském úřadu ve Vietnamu. Ani tyto námitky stěžovatel v žalobě neuplatnil, ačkoli mu v tom nic nebránilo.

[25] Jedinou námitkou směřující do meritorního posouzení věci tak je tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil intenzitu zásahu do stěžovatelova rodinného života s ohledem na skutečnost, že manželka a nezletilá dcera stěžovatele se již jednou musely vyrovnat s dlouhodobým odloučením od stěžovatele v důsledku výkonu trestu. Tato námitka není důvodná. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, v němž se zabýval zrušením povolení k trvalému pobytu tohoto stěžovatele, stěžovatel si před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením jeho pobytového titulu. „Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně“ (srov. též rozsudky tohoto soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31).

[26] Co se týče krajským soudem zmiňovaného místa výkonu trestu odnětí svobody (v Německu), Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že z této skutečnosti, nelze usuzovat nic o jeho rodinném životě. Krajský soud z ní ovšem ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí žádné závěry nedovozoval a místo výkonu trestu nikterak neakcentoval; toliko konstatoval, že během stěžovatelova pobytu ve vězení se dcera i manželka stěžovatele obešly bez jeho přítomnosti a že obě ženy žily z příjmu manželky. Fakt že byl stěžovatel pro dobré chování po vykonání 2/3 trestu propuštěn, nijak nesouvisí s pevností jeho rodinných vazeb a jeho integrací na území ČR; pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí je proto zcela irelevantní.

[27] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[28] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu